

خصوصی سازی و توسعه ورزش در اندیشه مدیران تربیت بدنی کشور

سید محمدحسین رضوی

مقدمه:

خصوصی سازی به تازگی به سوی جبهه اول اندیشه اقتصادی و سیاسی و به عنوان راه کاری پذیرفتنی برای افزایش تولید و دستیابی به رشد اقتصادی در کشورهای کمتر توسعه یافته حرکت کرده است. در دهه ی ۸۰، تولید بخش خصوصی در سطح جهان افزایش یافته است و در بسیاری از کشورهای توسعه یافته، این افزایش به طور گسترده ای انعکاس رشد ارایه خدمات بوده است. (۱۹)

بسیاری از دولت ها نیز برای رهایی از بار سنگین ارائه خدمات، به اقدامات خصوصی سازی روی آورده اند. در خصوصی سازی تولید کالاها و ارایه خدمات از بخش دولتی به بخش خصوصی انتقال می یابد. (۲۲) همچنین خصوصی سازی به جریان اصلی اقداماتی تبدیل شده است که بسیاری از کشورهای کمتر توسعه یافته که نرخ های رشد اقتصادی کمتری نسبت به کشورهای با اقتصاد بازار آزاد دارند مایلند آن را تجربه کنند. (۲۳)

دولتهایی در سراسر جهان، خصوصی سازی را به دلایل مختلفی تجربه نموده اند. مؤسساتی نظیر صندوق بین المللی پول، بانک جهانی و بانک های توسعه ای به وضوح بر دولت های کشورهای در حال توسعه جهت خصوصی سازی بنگاه های دولتی به عنوان یک تعدیل ساختاری همه جانبه، فشار آورده اند. چالش های محلی نیز این فشارهای بین المللی را تشدید کرده اند. این چالش ها عبارتند از نیاز به تطابق با نیروهای بسیار متغیر بازار، ایجاد فرصت های شغلی، افزایش سطوح درآمد و افزایش بهره وری و کارایی جهت رقابت در اقتصاد جهانی (۴).

بانک جهانی چنین گزارش می دهد که بنگاه های دولتی پیشین در کشورهای در حال توسعه، پس از اینکه به مالکیت خصوصی در می آیند، سریع تر رشد کرده و هزینه های خود را کارآتر کنترل می کنند، در مطالعات موردی ۴۱ شرکت از ۱۵ کشور که در دهه ۱۹۸۰ خصوصی سازی شده اند، تحلیل گران بانک جهانی به این نکته اشاره دارند که شرکت های خصوصی سازی شده دارای بازگشت سرمایه بیشتری بوده و بهبودهایی در کارایی درونی، ساختارهای سرمایه ای و بکارگیری منابع فیزیکی و انسانی در پیش داشته اند. بررسی ۶۲ شرکت تولیدی مکزیکی خصوصی شده نیز حاکی از آن است که آنها، پس از خصوصی سازی شدن، قادر به بهبود مدیریت مالی و درآمدهای حاصل از فروش ناخالص خود شده اند. (۴، ص ۱۸)

در ایران، انقلاب و جنگ تحمیلی، تصدی دولت را فزونی بخشیده و به طور کلی اقتصاد جامعه در اختیار مدیریت دولتی قرار گرفت که کاهش تولید، استفاده غیراقتصادی از عوامل تولید، نوسانات و توزیع غیربهبینه امکانات ارزی، جایگزینی اهداف سیاسی به جای اهداف اقتصادی، تورم شدید و درنهایت کسر بودجه و بدهی های خارجی برای دولت بود. برای رهایی از این مشکلات، دولت دست به اجرای برنامه هایی زد. فشارهای بین المللی برای اعطای وام و حذف سوبسید و خصوصی سازی، دیگر عوامل گرانش به خصوصی سازی پس از جنگ بوده است. متأسفانه خصوصی سازی در ایران، از یک مدل مشخص و روشنی برخوردار نبوده است.

مشخص نبودن اهداف دولت و نبود عزمی راسخ برای انجام آن، ابهامات در سرمایه گذاری خارجی و تغییرات عمده در متغیرهای کلان اقتصاد کشور، کند بودن و همراهی نکردن سیاست های مربوط به

مقررات زدایی، عدم تدوین اهداف کلی در برنامه اول، عدم تناسب روش‌ها، عدم وجود تحلیلی واحد، از اشکالات مطرح بوده‌اند.

در این پژوهش، موقعیت ورزش کشور به ویژه ورزش قهرمانی و ایجاد توسعه و تحول در آن از طریق خصوصی‌سازی مدنظر است تا بدین طریق، در راستای گسترش ورزش نزد اقشار مردم و همچنین تحقق اهداف استراتژیک در جامعه بین‌المللی، تحکیم وحدت ملی و افزایش روحیه نشاط و شادمانی بهتر و مؤثرتر گام برداشته شود. در نتیجه محقق، سعی کرد ضمن مطالعه و بررسی ابعاد مختلف خصوصی‌سازی در قلمرو ورزش و روش‌های ایجاد توسعه و تحول در آن، الگوی مناسبی را با توجه به اصول و قانونمندی‌های خصوصی‌سازی تبیین و ارائه نماید.

از آن جا که محور اصلی پژوهش، بررسی هماهنگی اصول خصوصی‌سازی با توسعه و تحول در ورزش کشور می‌باشد محقق معتقد است، زمینه‌سازی مناسب برای جلب مشارکت و سرمایه‌گذاری بخش خصوصی در فضای ورزش کشور، می‌تواند ظرفیت‌های این بخش را برای خدمت‌رسانی بهتر و بیشتر افزایش دهد. در این زمینه، حبیبی (۱۳۷۱) نتیجه گرفت در تلاش برای بهبود وضعیت بنگاه‌های دولتی، خصوصی‌سازی به عنوان تنها راه حل ممکن برای افزایش کارایی اصلاحات اقتصادی و ایجاد تحول و توسعه ضروری می‌باشد. (۲)

مرحله‌بندی اقدامات برای تضمین موفقیت خصوصی‌سازی را بسیار با اهمیت می‌داند. اصغرزاده (۱۳۷۴) نیز توصیه کرد که خصوصی‌سازی برای کسب موفقیت، بهتر است در شرایط رقابتی صورت گیرد و حرکت به سوی ارائه قیمت‌های واقعی باشد. عبدا...پور (۱۳۷۴) خصوصی‌سازی همراه با ایجاد بستر فرهنگی در جامعه، ایجاد یک سیستم اطلاعاتی و اطلاع‌رسانی کارآمد، نظارت و ارشاد و ایجاد بسترهای قانونی و قضایی مناسب، قرین به موفقیت بیشتری خواهد بود. موزانگارا و همکارش (۲۰۰۱) واقع‌گرایی و ایجاد توافق میان سهامداران در مراحل و زمانبندی اجرای طرح و افزایش بودجه‌های خصوصی‌سازی را در جریان ایجاد تحول و توسعه از طریق خصوصی‌سازی مهم می‌داند. گلوور (۲۰۰۰) توجه به سوگیری‌های شهروندی، سیاسی و اجتماعی را در جریان خصوصی‌سازی خدمات قابل ملاحظه دانسته است و گوستافن (۱۹۹۹) خصوصی‌سازی اقدامات از طریق انتقال ارائه خدمات سنتی به کارکنان از طریق فرایندهای خصوصی‌سازی را در جریان خصوصی‌سازی توصیه می‌کند. سهم ورزش در اقتصاد ملی، رابطه‌ی مستقیم با میزان سرمایه‌گذاری انجام شده در بخش ورزش دارد. که در شرایط حاضر با توجه به محدودیتها و تنگناهایی که بخش خصوصی برای مشارکت در توسعه ورزش کشور دارد در مقایسه با کشورهای توسعه یافته بسیار پایین می‌باشد. (۱۴)

بنظر محقق ایجاد تعادل و پاسخگویی به نیازهای اقشار جامعه به خدمات ورزشی با میزان سرمایه‌گذاری دولتی در بودجه‌های سالیانه میسر نبوده و راه حل منطقی و مفیدی که در بسیاری از کشورها تجربه شده است؛ اجرای مکانیزم سرمایه‌گذاری بخش‌های غیردولتی و ترغیب و تشویق آنان در این زمینه بوده که باعث شده است بار مالی دستگاهها کاهش پیدا کند، از منابع موجود بهره‌برداری کارآمدتری بعمل آید، کارایی فعالیتها گسترش پیدا کند، تجهیز منابع مالی افزایش یابد، درآمدزایی دولت افزایش پیدا کرده و مآلاً موجبات ارتقا و کارایی و رشد اقتصادی را فراهم آورد.

از مجموع پژوهش‌های مرتبط با خصوصی‌سازی نتیجه می‌گیریم که خصوصی‌سازی از روش‌های مؤثر و روزآمد در ایجاد تحول و توسعه در اقدامات دولتی و انجام فعالیت‌های اجتماعی و اقتصادی است و این امر با توجه به گسترش و تنوع خدمات اجتماعی ناشی از توسعه علمی جوامع بشری اجتناب‌ناپذیر است. ضمن این که در این جریان باید به ملاحظات خاصی توجه و عنایت لازم صورت گیرد.

روش‌شناسی تحقیق:

در این تحقیق از مطالعات کتابخانه‌ای و تحلیل مطالعات استفاده شده است. روش انجام تحقیق، توصیفی و از نوع زمینه‌یابی پیمایشی است و اطلاعات آن به صورت میدانی و با استفاده از توزیع پرسشنامه بدست آمده است.

جامعه و نمونه آماری:

جامعه آماری تحقیق از مدیران ستادی و اجرایی بخش ورزش کشور است که شامل:
الف) مدیران ستادی ورزش اعم از رؤساء، معاونین و مدیران کل دفاتر سازمان تربیت‌بدنی، ب) مدیران کل تربیت‌بدنی استان‌ها، ج) رؤسای فدراسیون‌های ورزشی، د) مدیران تربیت‌بدنی وزارت آموزش و پرورش، هـ) مدیران تربیت‌بدنی وزارت فرهنگ و آموزش عالی، و) رؤسای تربیت‌بدنی شهرستان‌های کشور، ز) مدیران باشگاه‌های کشور. در این تحقیق نمونه آماری در بخش‌های ستادی تمامی مدیران محاسبه آماری را شامل شده است. براساس بررسی اولیه و تعداد نمونه با اطمینان ۹۵ درصد و با خطای یک امتیاز براساس فرمول موردنظر ۳۱۰ نفر برآورد و با احتساب ۵ درصد ریزش، تعداد ۳۲۶ نفر نمونه‌گیری شدند. در بخش‌های صفی و عملیاتی با توجه به عدم امکان دسترسی، بر همه شهرستانها برای نمونه‌برداری کاملاً تصادفی، از روش تصادفی ناحیه‌ای یا خوشه‌ای استفاده شد بدان معنی که از بین ۲۸ استان کشور ۱۵ استان انتخاب شدند که مجموعاً ۱۲۹ نفر از رؤسای تربیت‌بدنی را که حدوداً ۴۰ درصد جامعه آماری بوده است، تشکیل داده‌اند.

ابزار اندازه‌گیری:

در این پژوهش وسیله اندازه‌گیری متغیرهای موردنظر، پرسشنامه‌ای بود که پس از تعیین اعتبار و روایی آن مورد بهره‌برداری قرار گرفت. روایی پرسشنامه از توزیع از میان ۱۵ نفر از متخصصین و صاحب‌نظران ورزش و اعمال نظرات اصلاحی آنها مورد بررسی قرار گرفت. برای اطمینان بیشتر روایی پرسشنامه تحقیق از روش تحلیل عاملی و اعتبار محتوی برخوردار گردید.

برای تحلیل داده‌ها، از آمار توصیفی برای طبقه‌بندی نمره‌های خام، طراحی جدول توزیع فراوانی و محاسبه شاخص‌های پراکندگی نظیر میانگین، انحراف معیار و واریانس استفاده شده است. از آمار استنباطی برای برخوردارگی از آزمونهای پارامتریک و ناپارامتریک و برای تعیین رابطه‌ی بین متغیرها از آزمونهای پارامتریک نظیر

کای دو، رگرسین و ضریب همبستگی پیرسون و اسپرمن، و برای مقایسه و تعیین تفاوت نگرش مدیران از آزمون تی ویومن و تینی استفاده شده است.

برای محاسبه اعتبار پرسشنامه و استاندارد نمودن آنها از دو روش آزمون آلفای کرونباخ و اسپیلت هاف برخوردار گردید که اعداد کاملاً قابل قبولی را (۹۵ درصد و ۸۰ درصد) بدست داده‌اند.

یافته‌های تحقیق:

در بررسی فرضیه تحقیق، (خصوصی سازی باعث توسعه و تحول در ورزش می‌شود) دیدگاه‌های مدیران را ابتدا در هشت گروه اصلی بخش‌های ورزش کشور، مشتمل بر مدیران سازمان تربیت‌بدنی، المپیک، آموزش و پرورش، آموزش عالی، دفاتر ستادی، مدیران کل استانها، رؤسای فدراسیون‌ها و مسئولین تربیت‌بدنی شهرستانها و مدیران باشگاه‌های ورزشی ارزیابی کرده و سپس برای بررسی دقیق‌تر از حیث ماهیت کاری در چهار گروه مدیریتی (ستادی، اجرایی، آموزشی و باشگاهی) طبقه‌بندی شده‌اند. خاطر نشان می‌سازد در امتیازگذاری نمرات و معیار اعتقادی و نگرش مدیران به فرضیه موردنظر، با بهره‌گیری از روش درجه‌بندی لیکرت (۱ تا ۵) عدد ۵ نشانگر حداکثر اهمیت تأثیرگذاری و عدد ۱ بیانگر کمترین اهمیت تأثیر بوده است. در طبقه‌بندی ارزش‌گذاری کیفی بیشترین امتیاز به ترتیب در موقعیت شدید، متوسط و ضعیف متمرکز شده‌اند. اطلاعات آماری و محاسبات مربوط به فرضیه مزبور، یعنی ایجاد توسعه و تحول در ورزش از طریق خصوصی‌سازی مربوط به دیدگاه‌های مدیران در هشت گروه مدیریتی جامعه پژوهش در جدول و نمودار شماره ۱ آورده شده است.

جدول شماره ۱- نگرش مدیران سطوح مختلف ورزش به توسعه و تحول در ورزش

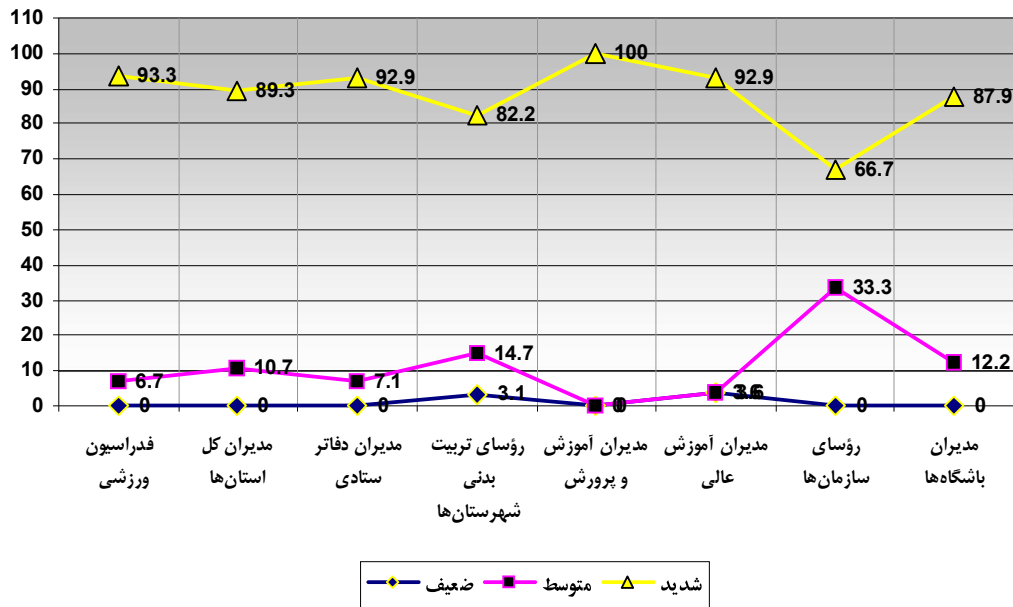
جمع کل	مدیران باشگاهها		روسی سازمانها		مدیران آموزش عالی		مدیران آموزش و پرورش		روسای تربیت بدنی شهرستانها		مدیران دفاتر ستادی		مدیران کل استانها		فدراسیون ورزشی		نوع مدیریت		
	رصد	عداد	رصد	عداد	رصد	عداد	رصد	عداد	درصد	تعداد	رصد	عداد	رصد	عداد	رصد	عداد		میزان اهمیت	
۱/					۳/				۱/۱	۴/۳							ضعیف		
۱۱/	۷	۱۲/		۳۳/	۳/				۱/۷	۹/۱۴	۷/		۱۰/		۶/		متوسط		
۸۷/	۸۴	۸۷/	۹	۶۶/	۲	۹۲/	۶	۰۰	۲	۱/۲	۸۲	۰۶	۹۲/	۶	۸۹/	۵	۹۳/	۸	شدید
۰۰	۲۶	۰۰	۳	۰۰	۸	۰۰	۸	۰۰	۲	۱۰	۰	۲۹	۰۰	۸	۰۰	۸	۰۰	۰	چهار

با رعایت اصول خصوصی سازی

$$\chi^2 = 22/744$$

$$df = 14$$

$$p = 0/065$$

نمودار شماره ۱- نگرش مدیران سطوح مختلف ورزش به توسعه و تحول ورزش با رعایت اصول خصوصی سازی

با توجه به اطلاعات ارائه شده در جدول و نمودار فوق مشخص می شود که سطوح مختلف مدیران جامعه ورزش در زمینه های مختلف شغلی، خصوصی سازی را هماهنگ با توسعه و تحول در ورزش دانسته و بالغ بر ۸۷/۱ درصد نظرات موافق خود را اعلام داشته اند. لازم به ذکر است در این بررسی، نظرات مدیران آموزش و پرورش نسبت به سایر گزینه های مدیران از برجستگی بیشتری برخوردار است. به نحوی که ۱۰۰٪ آنان خصوصی سازی را هماهنگ با توسعه و تحول در بخش ورزش دانسته اند. همچنین بررسی آزمون کای دو، ارتباط معنی داری بین دیدگاه های افراد را نشان نداده است. ($P = ۶۵\%$) این امر مبین آن است که همه سطوح مدیریتی، توسعه و تحول در ورزش را همگام با اصول خصوصی سازی در ورزش دانسته اند.

برای مقایسه بهتر دیدگاهها و نظرات مدیران پیرامون خصوصی سازی و نقش آن در توسعه و تحول ورزش کشور، اطلاعات آماری و محاسبات مربوط به فرض فوق در چهار گروه مدیریتی که با استفاده از آزمون X^2 صورت گرفته است در جدول و نمودار زیر درج شده است.

جدول شماره ۲- نگرش طبقه بندی مدیریتی بخش ورزش به توسعه و تحول در ورزش با رعایت اصول

خصوصی سازی

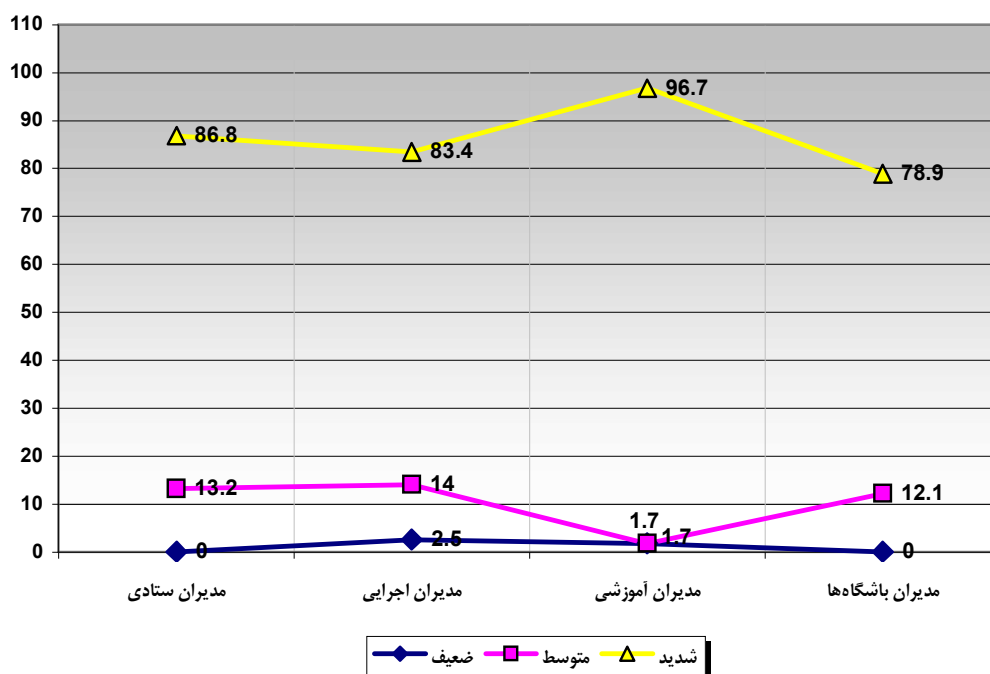
تفسیر	مدیران ستادی	مدیران اجرایی	مدیران آموزشی	مدیران باشگاه‌ها	جمع کل

د	ت	د	ت	د	ت	د	ت	د	ت	د	ت
رصد	عداد	رصد	عداد	رصد	عداد	رصد	عداد	رصد	عداد	رصد	عداد
۵	۵	۰	۰	۷	۱	۵	۴	۰	۰	۰	۰
۱/				۱/		۲/					
۳	۳	۱	۴	۷	۱	۱	۲	۲	۱	۰	۰
۱۱/		۱۲/		۱/		۴		۱۳/			
۱	۲	۹	۱	۷	۵	۴	۱	۸	۶	۶	۶
۸۷/		۷۸/		۹۶/		۸۳/		۳۱		۸۶/	
۱	۳	۱	۳	۱	۶	۱	۱	۱	۷	۰	۶
۰۰		۰۰		۰۰		۰۰		۵۷		۰۰	

$$\chi^2 = ۹/۷۸۰$$

$$df = ۶$$

$$p = ۰/۱۳۴$$

نمودار شماره ۲- نگرش طبقه‌بندی مدیریتی بخش ورزش به توسعه و تحول در ورزش با رعایت اصول خصوصی سازی

داده‌های جدول و نمودار فوق نشان می‌دهد که قریب به اتفاق اکثریت مدیران سطوح مختلف ورزشی با هماهنگی اصول خصوصی‌سازی با توسعه و تحول ورزش توافق دارند. در این میان مدیران حوزه آموزشی با ۹۶/۷ درصد بیشترین توافق و مدیران باشگاه‌ها کمترین توافق را با این هدف اعلام داشته‌اند. این در حالی است که تنها ۱/۵ درصد با این هدف مخالف و ۱۱/۳ درصد نظری نداشته‌اند. همچنین برمی‌آید که ۸۷/۱ درصد به طور جدی با عامل خصوصی‌سازی و تأثیر آن بر توسعه و تحول ورزش موافقت داشته‌اند. آزمون کای دو رابطه معنی‌داری را در نگرش آنان به موضوع نشان نمی‌دهد. ($P = 0/۱۳$) به عبارت دیگر همه سطوح مدیریتی با هم توافق نظر داشته‌اند. نتایج آمار توصیفی مربوط به طبقه‌بندی سطوح شغلی مدیران نشان می‌دهد که ۷۶ نفر (۲۳/۳٪) را مدیران ستادی، ۱۵۷ نفر (۴۸/۲٪) را مدیران اجرایی، ۶۰ نفر (۱۸/۴٪) را مدیران آموزشی و ۳۳ نفر (۱۰/۱٪) را مدیران باشگاه‌ها تشکیل داده‌اند. بدین صورت نزدیک به نیمی از افراد جامعه آماری را مدیران اجرایی تشکیل داده‌اند.

بحث و نتیجه‌گیری:

تشخیص ارتباط خصوصی‌سازی و تغییرات حاصله در عملکردهای مدیریتی منتج به راهبردی توسعه‌گرا می‌شود که مستلزم آموزش‌های مدیریتی در کنار یا حتی پیش از فرآیند خصوصی‌سازی است. (۴) توسعه ورزش و دستاوردهای اقتصادی آن در عرصه‌های مختلف، موجب پیدایش صنعت ورزش شده است. بنگاه‌ها و مؤسسات تجاری، صنعتی و گردشگری در بازاریابی کالا و خدمات خود، ارتباط وسیعی را با عرصه‌ها و رویدادهای ورزشی برقرار کرده‌اند تا حدی که نقش ورزش در توسعه اقتصادی جوامع ملل در قرن بیست و یکم در مقایسه با بازرگانی‌های سایر صنایع در سطح جهانی به عنصری مهم در بازار اقتصادی جهان تبدیل شده است. (۱۰)

صنعت در ورزش از ۳۰ سال پیش، از رشد بسیاری برخوردار بوده است. بازرگانی‌های متعدد مرتبط با ورزش از قبیل شرکت‌های تهیه پوشاک، تولیدکنندگان وسایل شبکه‌های رسانه‌ای، میادین و ورزشگاه‌ها، شرکت‌های بازرگانی بازیکنان تیم‌های ورزشی و مسابقات حرفه‌ای برخی از آنان هستند. (۱۰)

بررسی آمارهای ارایه شده در طرح جامع ورزش کشور (۱۳۸۲) حاکی از گسترش روزافزون حجم فعالیت‌ها در این حیطه است. تدوین برنامه‌های پنج ساله توسعه افزایش جمعیت و نیاز به گسترش فضای ورزش و شاخص‌های مربوط به آن، تربیت نیروی انسانی، تولید وسایل و امکانات ورزشی، عدم کفایت شاخص‌های کمی و کیفی یا سایر شاخص‌های فرهنگی، نیاز به جذب سرمایه بیشتر برای گسترش و توسعه سلامت از طریق تربیت بدنی و ورزش، تجارت ۱۰۰ میلیارد دلاری تجهیزات ورزشی و سود کلان حاصل از فروش آن در جهان و... همه ضرورت گسترش فعالیت‌های سایر نهادها و درگیر ساختن مردم در این تجارت کلان جهانی، ضرورت توجه به فرایند خصوصی‌سازی را روشن می‌سازد. (۱)

تحقیق حاضر در راستای گشودن ابوابی برای توسعه مناسب‌تر ورزش، خصوصی‌سازی و مشارکت بخش‌های غیردولتی را برای ایجاد ظرفیت‌های جدید، و استفاده بهینه از امکانات، بسیار مفید تشخیص داده است. قرائن و شواهد ارایه شده در بخش‌های مختلف این تحقیق، بر صحت این مدعا دلالت دارد. از مهمترین

اقدامات در این راه و گسترش اندیشه خصوصی‌سازی، مفهوم سازی صحیح از لحاظ فرهنگی و اجتماعی و همچنین موقعیت اقتصادی نهاد ورزش در کشور است. برای این مهم، تحقیق حاضر دیدگاه‌های مدیران باتجربه ورزش کشور در ۸ گروه را پیرامون ایجاد توسعه و تحول در ورزش از طریق فرایند خصوصی‌سازی با تأکید بر ورزش قهرمانی بررسی می‌کند که از نتایج آن چنین برمی‌آید که مدیران ارشد در بخش‌های مختلف شامل رؤسای فدراسیون‌ها، مدیران کل استان‌ها، مدیران دفاتر ستادی، رؤسای تربیت‌بدنی شهرستان‌ها، مدیران تربیت بدنی آموزش و پرورش و آموزش عالی، مدیران سازمان تربیت‌بدنی و مدیران باشگاه‌ها در مجموع با ایجاد توسعه و تحول در ورزش از طریق فرایند خصوصی‌سازی موافقت می‌کنند. هر چند میزان توافق گروه‌های مدیران از رؤسای سازمان‌ها (۶۶٪) تا مدیران آموزش و پرورش (۱۰۰٪) متفاوت بود اما آن‌ها در مجموع با ۸۷٪ با اندیشه خصوصی‌سازی و ایجاد تحول و توسعه در ورزش به ویژه ورزش قهرمانی نظری مثبت نشان دادند.

در نتیجه چنین برمی‌آید که مدیران، راه کار مناسب برای توسعه صنعت ورزش را، اندیشه خصوصی‌سازی با مفهوم گسترش فعالیت‌های مردم و کاهش تصدی‌گری دولت در بخش‌های مختلف و کمک دولت به بخش‌های مختلف این فرایند، اندیشه‌ای مثبت می‌دانند. در عین حال، این فرایند می‌تواند زمینه‌های دیگری را برای گسترش فرهنگ تربیت‌بدنی مردم فراهم سازد.

شواهد تجربی و مطالعات اجرایی سیاست خصوصی‌سازی در کشورهای موفق نشان داده است که در فرایند خصوصی‌سازی، دولت خود را بازنگری کرده و حد و مرز خویش را در تکالیفی که در بخش ورزش حسب قوانین موضوعه بر عهده گرفته و یا خدماتی که مردم مورد انتظارشان است روشن می‌سازد. همچنین از طریق فرایند خصوصی‌سازی رویه، خطی‌مشی‌ها، رفتارها و عملکردها در بخش دولتی و خصوصی ورزش کشور می‌توانند ارزیابی مجدد شوند تا سرعت، کفایت و شایستگی و توانمندیها، محور تحول، تغییر و انتخاب قرار گیرند. بدین ترتیب حاصل اعمال چنین سیاستی، نظام جدیدی را پی خواهند افکند که هدف اساسی آن، ارتقای کارایی، استفاده بهینه از امکانات، فرصت‌ها و بازدهی کارآمد را در ورزش نشانه می‌گیرد.

بسیاری از محققین نیز مانند احمدوند (۱۳۷۴)، جوانمردی (۱۳۷۴)، حیدری (۱۳۷۷)، طاهری (۱۳۷۹)، صادق‌زاده (۱۳۷۸) خصوصی‌سازی را همراه با نتایج مثبت گزارش کردند و حبیبی (۱۳۷۱)، خوش‌خیر (۱۳۷۷)، موزانگارا و همکارش (۲۰۰۱)، گلدور (۲۰۰۰) و گوستافن (۱۹۹۹) خصوصی‌سازی را همراه با توسعه معرفی نموده‌اند. در عین حال، همه آن‌ها اشاره داشتند که فرایند خصوصی‌سازی در صورتی می‌تواند با موفقیت و نتایج مثبت همراه باشد که اجرای طرح با انتخاب الگویی مناسب، با توجه به شرایط فرهنگی - اجتماعی و اقتصادی، بررسی موانع، تدوین استانداردهای لازم، نحوه تأمین هزینه‌های ناشی از اجرای فرایند خصوصی‌سازی، تدوین مقررات لازم برای اجرای مراحل آن و پیش‌بینی نیروی انسانی لازم صورت گیرد. در همین حال، برخی دیگر از محققین، خاطر نشان ساختند که فرایند خصوصی‌سازی زمانی می‌تواند با موفقیت همراه باشد که به اصول خصوصی‌سازی بی‌توجهی نشود، این فرایند به صورت مقطعی و موردی یا کوتاه‌مدت اجرا نشود و در عین حال تجربه و دیدگاه‌های کارکنان مجری طرح مدنظر قرار گیرد. همچنین به ایجاد رقابت و شفافیت در اجرای طرح توجه شود از ناهماهنگی در پرداخت دستمزدهای کارکنان اجتناب شود و اجرای فرایند از فرماندهی و رهبری

مسنجی برخوردار باشد. در مجموع گسترش زمینه‌های جلب مشارکت مردمی از طریق خصوصی‌سازی می‌تواند همراه با ایجاد تغییرات مهم در شاخص‌های بخش تربیت‌بدنی و ورزش باشد.

منابع:

۱. احمدوند، محمد رحیم. (۱۳۷۴). تحلیلی پیرامون خصوصی سازی و روند آن طی برنامه پنج ساله اول اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، دانشگاه تهران.
۲. احمد مهربانی، محمدرضا. (۱۳۷۹). بررسی اثرات خصوصی سازی بر کارایی واحدها در دانشگاه تهران.
۳. اصغرزاده، عبدا... (۱۳۷۴). خصوصی سازی و تأثیر آن بر مصرف انرژی، دانشگاه تهران.
۴. اکبری، حسین داوودی، دردانه. (۱۳۸۰). مدیریت خصوصی سازی. نشر مرکز پژوهش صنعتی آریانا.
۵. جوانمردی، محمدنبی. (۱۳۷۳). بررسی علمی خصوصی سازی بخشی در راه آهن جمهوری اسلامی ایران. دانشگاه تربیت مدرس.
۶. حبیبی، علی. (۱۳۷۱). خصوصی سازی بنگاه های دولتی در کشورهای در حال توسعه. با نگاهی به به وضع ایران. دانشگاه مازندران.
۷. حیدری، غلامرضا. (۱۳۷۷). طراحی مدل خصوصی سازی در ایران. صنعت برق ایران. دانشگاه تربیت مدرس.
۸. خوش خبر، امیر. (۱۳۷۷). بررسی و تحلیل آثار خصوصی سازی در سازمان تربیت بدنی. دانشگاه علوم و فنون مازندران.
۹. دلاور، علی. (۱۳۷۵). آمار در علوم تربیتی و تربیت بدنی، (نوشته لوییس کوهن و میشل هالیدی). دانشگاه علامه طباطبایی.
۱۰. رضوی، سید محمدحسین. بلوریان، محسن. (۱۳۸۲). مدیریت ورزشی معاصر. تألیف جانت بی پارکس و همکاران. انتشارات نور. ص ۱۱۵.
۱۱. صادق زاده، جواد. (۱۳۷۸). بررسی امکان سنجی خصوصی سازی راه آهن، دانشگاه تهران.
۱۲. طاهری، رویین. (۱۳۷۹). به کارگیری روش ساخت، بهره برداری و انتقال (Bot) در توسعه نیروگاه های ایران. دانشگاه تهران.
۱۳. طرح جامع ورزش کشور. (۱۳۸۲). مطالعات تفضیلی توسعه منابع انسانی. ص ۲۴.
۱۴. طرح جامع ورزش کشور. (۱۳۸۲). مطالعات تفضیلی توسعه تجهیزات ورزش سازمان تربیت بدنی.
۱۵. طرح جامع ورزش کشور. (۱۳۸۲). مطالعات تفضیلی توسعه منابع مالی. ص ۲۱.
۱۶. طرح جامع ورزش کشور. (۱۳۸۲). مطالعه تفضیلی توسعه ورزش تعلیم و تربیتی. سازمان تربیت بدنی.
۱۷. طرح جامع ورزش کشور. (۱۳۸۲). مطالعات تفضیلی توسعه ورزش قهرمانی. سازمان تربیت بدنی.
۱۸. عبدا... پور، احمد. (۱۳۷۳). بررسی آثار خصوصی سازی شرکت های سهامی نکاچوب بر کارایی آن. دانشگاه تربیت مدرس.

19) Berg, Ellito, (1987), the role of Divestitnre in Economic Growth in privatization and Developed steve H. HANKE, 23-24. Sanfransisco: institue fer Contemporary studies press.

- 20) Glover, Troy Daniel, (2000), An examination of the relation ship between citizenship orientations and the way public leisure services are produced.
- 21) Gustafson, Thomes F. Mclean Daniel D. (1996). An Empirical Analysis of the Privatization of public Golf Courses in three Mojor United States cities.
- 22) Hanke, Steve H. (1987). Privatization and Development An introduction by steve H. Hanke. San Fransisco: institue for contemporary studies press.
- 23) Mc Pherson, M. Peter, (1987), the Promise of Privatization in Privatization and Development, ed, steve H. Hanke, 18. San fransisco: institute for Contemporary Studies Press.
- 24) Muzagaza, Caxton gabriel Chatiwa, (2001), the role of ideological and behavioral differences in Privatization Problema is transition in transition economies (the context of zimbowe) walben university.

Development in Sport and Physical Education Through Privatization.

Abstract:

Research Purpose is to study the P.E.Managers Perspectives on creating developments in sport and physical education through privatization. Coming up with a conclusion about the purpose, eight main groups of managers were selected to be questioned. Research method was library studies and survey along with a questionnaire as a means of gathering information to be studied. Validity and reliability of the questions to survey the research hypothesis were examined.

Based on the results, 87.1 percent of the managers believed in creating developments in sport and physical education through privatization. In this regard, educational managers had the highest agreement and executive managers had the least.

Key words: Privatization, Development, physical Education and Sport, Athletics.

۶	عنوان
۱	فحه
۱ مقدمه
۴ روش‌شناسی تحقیق
۴ جامعه و نمونه آماری
۴ ابزار اندازه‌گیری
۶ یافته‌های تحقیق
۶ بحث و نتیجه‌گیری
۱ منابع
۲	
۱	Abstract
۴

چکیده

هدف این پژوهش بررسی دیدگاه‌های مدیران ارشد بخش تربیت‌بدنی و ورزش پیرامون ایجاد توسعه و تحول از طریق خصوصی‌سازی بود. برای نیل به این مقصود ۸ گروه اصلی مدیران بخش‌های ستادی و اجرایی سازمان تربیت‌بدنی، مدیران تربیت‌بدنی آموزش و پرورش و علوم، تحقیقات و فناوری و مدیران باشگاه‌های ورزشی مورد پرسش قرار گرفتند. روش پژوهش مطالعه منابع کتابخانه‌ای و تحلیل مطالعات انجام شده و نیز میدانی و پیمایشی بوده است. در این تحقیق با استفاده از پرسشنامه، نظرات مدیران ورزش کشور در رابطه با موضوع تحقیق در خصوص سیاست خصوصی‌سازی و ایجاد توسعه و تحول از طریق آن در تربیت‌بدنی و ورزش بررسی شد. روایی و پایایی پرسشنامه در بررسی متغیرهای موردنظر تحقیق مورد ارزیابی و پس از تأیید و وفاق، مورد استفاده قرار گرفت.

براساس نتایج تحقیق ۸۷/۱ درصد مدیران ورزش کشور، خصوصی سازی را موجب ایجاد توسعه و تحول در بخش های مدیریتی دانسته اند.

در این میان مدیران آموزشی بیشترین (۹۶/۷ درصد) توافق و مدیران اجرایی کمترین (۸۳/۴ درصد) توافق را با این دیدگاه اعلام داشتند.

واژه های کلیدی: خصوصی سازی، توسعه و تحول، تربیت بدنی و ورزش، ورزش قهرمانی.